

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Anna Lisowska
Protokolant:	sekretarz sądowy Judyta Masłowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 października 2018 r. w P.

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko A. R.

o zapłatę

o r z e k a :

I. Zasądza od pozwanej A. R. na rzecz powoda (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 27 349,18 zł (dwadzieścia siedem tysięcy trzysta czterdzieści dziewięć złotych 18/100) z tym, że zasądzoną należność rozkłada na dwanaście rat po 2 279,10 złotych miesięcznie płatnych do 10 dnia każdego miesiąca, począwszy od miesiąca po którym nastąpi uprawomocnienie wyroku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie zwłoki w płatności którejkolwiek z rat.

II. Oddała powództwo w pozostałej części.

III. Zasądza od pozwanej A. R. na rzecz powoda (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 3 959 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

(...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wytoczyła powództwo przeciwko A. R. o zapłatę kwoty 27 349,18 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP, wynoszącej na dzień wniesienia pozwu 10% w skali roku, liczonymi od kwoty 26 084,03 złotych od dnia 27 października 2017 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że przedmiotowa wierzytelność wynika z zawartej między stronami w dniu 14 kwietnia 2015 roku umowy pożyczki gotówkowej nr (...), z postanowień której pozwana się nie wywiązała. Umowa została skutecznie wypowiedziana, a roszczenie stało się wymagalne. Powódka wskazała, że na kwotę dochodzoną pozwem składa się:

- 26 084,03 zł – niespłacona należność główna,

- 1 265,15 zł – skapitalizowane odsetki umowne naliczone od 20.04.2017r. do 26.10.2017r.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 16 maja 2018 roku wydanym w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy w Piszku nakazał pozwanej zapłacić na rzecz powódki całość dochodzonego roszczenia wraz z kosztami postępowania (k. 33).

Pozwana A. R. w przepisany terminie wniosła sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. W uzasadnieniu zakwestionowała wymagalność dochodzonego przez powódkę roszczenia i w związku z tym wniosła o oddalenie powództwa w całości jako przedwczesnego. Przyznała, że zaprzestała spłaty pożyczki udzielonej jej na podstawie umowy z dnia 14 kwietnia 2015 roku. Podniosła, że miała problemy finansowe, zaszła w ciążę, nigdzie nie pracowała i pozostała na utrzymaniu swojego partnera. Zaznaczyła, że aktualnie zatrudniona jest na podstawie umowy o pracę na czas określony wynoszący 33 miesiące. W związku z tym wniosła o rozłożenie dochodzonej przez powódkę należności na 12 miesięcznych rat w wysokości po 2 279,09 złotych każda.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 14 kwietnia 2015 roku pomiędzy (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W., a A. R. zawarta została umowa pożyczki nr (...) z pakietem ubezpieczeniowym, na podstawie której A. R. przyznana została pożyczka gotówkowa w kwocie 40 080,00 złotych.

Splata pożyczki miała nastąpić w 96 miesięcznych ratach.

W myśl § 11 ust. 1 pkt 1) oraz ust. 2 i 3 umowy z 14 kwietnia 2015 roku, w przypadku niedotrzymania przez pożyczkobiorcę warunków określonych w umowie, (...) S.A. przysługiwało prawo wypowiedzenia umowy pożyczki z zachowaniem terminu wynoszącego 30 dni i liczonego od dnia następnego po dniu odebrania przez pożyczkobiorcę przesyłki poleconej zawierającej wypowiedzenie, nadanej za zwrotnym potwierdzeniem odbioru na ostatni adres korespondencyjny pożyczkobiorcy.

(okoliczności bezsporne, dowód: umowa pożyczki k. 15-20)

Z powodu braku spłaty wymaganych rat, (...) Bank (...) S.A. pismem z 19 czerwca 2016 roku wypowiedziała umowę pożyczki z 14 kwietnia 2015 roku z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia.

Przesyłka polecona zawierająca powyższe wypowiedzenie została doręczona A. R. w dniu 30 czerwca 2017 roku.

(dowód: pismo zawierające wypowiedzenie umowy wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru k. 59-61)

Pismem z 25 października 2017 roku (...) Bank (...) S.A. wezwała A. R. do spłaty całego wymagalnego zadłużenia w terminie do 2 listopada 2017 roku. Wezwanie pozostało bezskuteczne.

Na dzień orzekania w niniejszej sprawie do spłaty pozostała kwota 27 349,18 złotych, w tym należność główna w kwocie 26 084,03 złotych i skapitalizowane odsetki umowne w kwocie 1 265,15 złotych.

(okoliczności bezsporne, dowód: wezwanie do zapłaty k. 14; historia operacji na kontrakcie k. 55-58; wyciąg z ksiąg bankowych k. 11)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Obowiązkiem powódki było więc udostępnić pozwanej określoną ilość pieniędzy i objąć ją ochroną ubezpieczeniową w umówionym zakresie, natomiast obowiązkiem pozwanej po udzieleniu jej przez pożyczkodawcę pożyczki było zwrócić pożyczoną kwotę i uiścić dalsze umówione opłaty.

Pozwana nie kwestionowała, że jest pożyczkobiorcą w zakresie powołanej przez powódkę umowy pożyczki, a także, iż udzielono jej umówionej kwoty. Nie kwestionowała również, że do spłaty pozostała jej na dzień wniesienia pozwu należność w łącznej wysokości 27 349,18 złotych. Wyjaśniła, że miała okresowe problemy finansowe, które były powodem zaprzestania spłacania przez nią udzielonej jej pożyczki. Podkreśliła jednak, że aktualnie zatrudniona jest na podstawie umowy o pracę, w związku z czym wniosła o rozłożenie spłaty przedmiotowej należności na 12 miesięcznych rat w wysokości po 2 279,09 złotych każda.

W związku ze stanowiskiem pozwanej, Sąd nie miał wątpliwości aby uznać zasadność roszczenia pozwu. Wysokość zobowiązania pozwanej została należycie przez powódkę udokumentowana i nie była kwestionowana przez pozwaną. Natomiast podniesiony przez pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzut braku wymagalności roszczenia, zważywszy na treść przepisów § 11 ust. 1 pkt 1) oraz ust. 2 i 3 umowy pożyczki z 14 kwietnia 2015 roku oraz na załączone do akt sprawy pismo zawierające wypowiedzenie umowy wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru tej korespondencji przez pozwaną, uznać należy za oczywiście bezzasadny.

W konsekwencji Sąd na podstawie przepisów art. 720 § 1 k.c. i umowy pożyczki z dnia 14 kwietnia 2015 roku zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 27 349,18 złotych, z tym, że zasądzoną należność rozłożył na podstawie art. 320 k.p.c. na 12 miesięcznych rat w wysokości po 2 279,10 złotych każda, płatnych do 10-ego dnia każdego miesiąca, począwszy od miesiąca następującego po dniu uprawomocnienia się wyroku, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w razie zwłoki w płatności którejkolwiek z rat, i dlatego też oddalił powództwo w pozostałej części.

Zgodnie z treścią przepisu art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie.

Wskazać należy, że powołany wyżej przepis wprowadza szczególną zasadę wyrokowania dotyczącą przedmiotu orzekania, dając sądowi możliwość wydania orzeczenia zasądzającego roszczenie powoda z uwzględnieniem interesów pozwanego w zakresie czasu wykonania wyroku.

Przepis art. 320 k.p.c. i sposób ustalenia spłaty w ratach stanowi odstępstwo od ogólnych reguł wymagalności roszczenia. Rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty ma ten skutek, iż wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratałnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat.

Uprawnienie z art. 320 k.p.c. przysługuje sądowi w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być obiektywne, spowodowane nieurodzajem czy klęską żywiołową, mogą być jednak także spowodowane działaniem samego dłużnika. Skorzystanie z przysługującego sądowi uprawnienia ma na celu także uchronienie pozwanego od postępowania egzekucyjnego, tak aby umożliwić mu wykonanie wyroku w sposób dobrowolny.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie zachodzą okoliczności uzasadniające zastosowanie dobrodziejstwa z art. 320 k.p.c. Jak wskazano wyżej, pozwana wyraża wolę spłaty przedmiotowego zadłużenia, jednakże nie posiada środków na dokonanie jednorazowej spłaty długu. Aktualnie zatrudniona jest na podstawie umowy o pracę, a uzyskiwany przez nią dochód pozwala na spłatę przedmiotowego zadłużenia we wskazanych wyżej ratach. W ocenie Sądu jednorazowa spłata zasądzzonego świadczenia byłaby dla pozwanej bardzo utrudniona i narażałaby ją na niepowetowane szkody.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w oparciu o przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) oraz art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W tym przypadku jest to kwota 3 600 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, kwota 17 złotych tytułem zwrotu opłaty od udzielonego pełnomocnictwa oraz kwota 342 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu, albowiem powód zastąpiony przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł wyłącznie o zasądzenie opłaty od pozwu w wyżej wskazanej kwocie.